

усвідомлення адміністрацією закладу вищої освіти важливості впровадження різних варіантів неформальної освіти в навчальних процес, спрямованих на підвищення мотивації та рівня володіння студентами іноземною мовою. Важливою є також підготовка майбутнього фахівця до подальшого процесу самоосвіти та професійного самовдосконалення.

Список використаних джерел:

1. Проблеми лінгвістики та іншомовної дидактики: теорія, методологія, практика : монографія / В. П. Сімонок, О. Ю. Кузнецова, Л. О. Голубнича та ін. Харків, 2018. 252 с.

2. Standards and Guidelines for Quality Assurance in the European Higher Education Area (ESG) Approves by the Ministerial Conference in Yerevan, 14–15 May 2015. URL: [http:// www.britishcouncil.org.ua/sites/default/files/standards-and-guidelines_for_qa_in_the_ehea_2015.pdf](http://www.britishcouncil.org.ua/sites/default/files/standards-and-guidelines_for_qa_in_the_ehea_2015.pdf)

DOI <https://doi.org/10.36059/978-966-397-502-3-96>

Харченко О. А.,

аспірант кафедри публічного управління, туризму та готельно-ресторанної справи

*Таврійського національного університету імені В. І. Вернадського
м. Київ, Україна*

ЕВОЛЮЦІЯ ТА СУЧАСНІ ВИКЛИКИ РЕГІОНАЛЬНОЇ ПОЛІТИКИ УКРАЇНИ В КОНТЕКСТІ ЄВРОІНТЕГРАЦІЇ

Регіональна політика України пройшла складний шлях від централізованого управління до децентралізаційних реформ, спрямованих на зменшення територіальних диспропорцій. Історичні передумови, такі як колоніальне минуле та планова економіка радянської доби, заклали фундаментальні регіональні нерівності. В умовах незалежності держава зіткнулася з труднощами у формуванні ефективної політики регіонального розвитку через економічні кризи, адміністративну інерцію та обмежені фінансові ресурси [5].

На сучасному етапі європейська інтеграція висуває нові вимоги до регіональної політики, включаючи необхідність відповідності стандартам ЄС, посилення місцевого самоврядування та активне залучення міжнародної допомоги. Основними викликами залишаються нерівномірний економічний розвиток регіонів, міграційні процеси, наслідки

децентралізації та необхідність адаптації законодавчої бази до європейських норм [8].

Одним із ключових механізмів реалізації регіональної політики є розробка довгострокових стратегій розвитку, що враховують специфіку регіонів. Такі стратегії базуються на модернізації інфраструктури, розвитку інноваційних кластерів та стимулюванні підприємницької активності. Особливу роль відіграє використання фондів та програм ЄС, таких як INTERREG, Cohesion Fund та Horizon Europe, що дозволяють фінансувати важливі проекти в екологічній, соціальній та економічній сферах [3].

Досвід європейських країн, зокрема Польщі, Чехії та Литви, демонструє ефективність комплексного підходу до регіонального розвитку. Використання структурних фондів ЄС, підтримка місцевого самоврядування та кластеризація економіки сприяли вирівнюванню регіональних диспропорцій та забезпеченню сталого розвитку територій [1].

Важливою складовою сучасної регіональної політики України є цифровізація управління та використання смарт-технологій у муніципальному секторі. Впровадження геоінформаційних систем (ГІС) дозволяє більш ефективно управляти земельними ресурсами, контролювати міграційні процеси та прогнозувати розвиток міських агломерацій. Також активне впровадження електронного врядування сприяє прозорості бюджетних витрат та підвищенню довіри громадян до місцевої влади [7].

Окрім цього, значну роль у розвитку регіонів відіграє залучення іноземних інвестицій та створення спеціальних економічних зон (СЕЗ). Впровадження податкових пільг та сприятливих умов для підприємництва сприяє розвитку промислових кластерів, що забезпечує зростання зайнятості та підвищення конкурентоспроможності регіональних економік [5].

Значну увагу слід приділити розвитку людського капіталу в регіонах. Інвестиції в освіту, професійну підготовку та перепідготовку кадрів сприятимуть підвищенню рівня зайнятості та зменшенню трудової міграції. Європейський досвід свідчить, що розбудова мережі регіональних центрів освіти та інноваційних хабів позитивно впливає на економічний розвиток та підвищення конкурентоспроможності регіонів [6].

Окремо варто виділити питання екологічної безпеки та сталого розвитку регіонів. Впровадження програм екологічної модернізації, зменшення викидів парникових газів та розвиток альтернативної енергетики можуть стати ключовими напрямками регіональної політики. Використання досвіду країн ЄС у сфері циркулярної економіки дозволить знизити екологічні ризики та покращити якість життя населення [4].

Ще одним важливим напрямом є розвиток транспортної інфраструктури, що відіграє критичну роль у забезпеченні економічного зростання регіонів. Розбудова сучасних автошляхів, залізничних та логістичних хабів сприятиме покращенню міжрегіональної мобільності, залученню інвестицій та інтеграції регіонів у європейський транспортний простір [2].

Таким чином, подальший розвиток регіональної політики України має ґрунтуватися на інтеграції європейського досвіду, активному залученні місцевих громад та впровадженні інноваційних підходів до управління регіонами. Це дозволить не лише подолати існуючі диспропорції, а й сприяти гармонійному входженню України до європейського простору.

Список використаних джерел:

1. Герасименко В. Практика Чехії щодо впровадження структурної політики ЄС. *Причорноморські економічні студії*. 2019. URL: https://bses.in.ua/journals/2019/38_2_2019/12.pdf
2. Державне агентство автомобільних доріг України. Національна транспортна стратегія України до 2030 року. URL: <https://mtu.gov.ua/>
3. Європейська Комісія. Програма INTERREG Європа. URL: <https://interreg.eu/>
4. Європейська комісія. Стратегія ЄС щодо циркулярної економіки. URL: <https://ec.europa.eu/environment/circular-economy/>
5. Колесник І. Регіональна політика України в контексті європейської інтеграції. Київ : Наукова думка, 2018. 320 с.
6. Мартинюк О. Освітня політика регіонів: виклики та перспективи. *Освіта і суспільство*. 2020. № 3. С. 45–58.
7. Український інститут цифрових технологій. Цифровізація регіонального управління. URL: <https://digital-ukraine.org/>
8. Шнирков О. Європейський досвід децентралізації та його впровадження в Україні. *Журнал європейської економіки*. 2019. Т. 18, № 2. С. 150–165.